

De Sprookjes

1. Tafeltje Dek je, Ezeltje Streck je, Knuppel uit de Zak (Grimm)

Er was eens kleermaker met drie zonen. Op een dag vond de kleermaker dat zijn zoons nu echt een vak moesten leren. “Goed idee”, zei de oudste, ik word kleermaker. “En ik molenaar”, zei de middelste zoon. “Ik timmerman”, zei de jongste. Ze trokken de wijde wereld in. De oudste kwam terecht bij de beste meubelmaker van het land. Na drie jaar hard werken gaf de timmerman hem een afscheidscadeau: een houten tafeltje. “Dit is geen gewoon tafeltje”, grinnikte de meubelmaker. Hij riep: “Tafeltje dék je!” Plots lagen er de heerlijkste spijzen en dranken op het tafeltje. “Tjonge, bedankt”, zei de oudste broer en vertrok. ‘s Avonds klopte hij aan bij een herberg. “Je kunt hier wel slapen”, zei de herbergier, “maar ik heb niets meer te eten!” “Geen probleem”, sprak de jongen. Hij zette zijn tafeltje neer en riep: “Tafeltje dek je!”

Voor de ogen van de verbaasde gasten verscheen er een heerlijke maaltijd op het tafeltje. “Da’s handig”, dacht de waard. ‘s Nachts verwisselde hij het wondertafeltje stiekem voor een gewoon tafeltje. Nietsvermoedend ging de oudste zoon weer op weg. Maar hoe hij thuis ook riep: Tafeltje dek je: het tafeltje bleef leeg. Diepbedroefd ging de jongen naar bed. De middelste zoon had gewerkt bij de beste molenaar van het land. Als afscheidscadeau gaf de molenaar hem een muisgrijze ezel. “Let goed op”, zei de molenaar geheimzinnig. Hij riep: “Ezeltje... strek je!” En kijk, de gouden muntstukken rolden zo onder de staart van de ezel vandaan. De jongen sprong een gat in de lucht. Wat een cadeau!

Onderweg naar huis overnachtte de jongen in dezelfde herberg. “Heb je wel geld om te betalen”, vroeg de waard, wantrouwend. “Geen probleem”, zei de jongen. En hij ging met de ezel naar de stal. De nieuwsgierige waard volgde de jongen. Voorzichtig keek hij door een kier in het hout. Warempel. De jongen zei: “Ezeltje strek je”, en de gouden munten kwamen onder de staart van de ezel vandaan rollen! Die nacht verwisselde de waard de wonderezel voor een gewone ezel...

Eenmaal thuis toonde de middelste jongen trots de ezel aan zijn vader. Maar hoe hij ook riep: “Ezeltje strek je!”, er vielen geen gouden dukaten op de grond. Wat een teleurstelling...

De twee jongens schreven hun oudste broer, hoe ze bestolen waren in de herberg. De oudste broer werkte bij de beste timmerman van het land. Bij zijn afscheid kreeg ook hij een cadeau: een zak met een knuppel erin. “Dit is geen gewoon tafeltje”, grinnikte de timmerman. Als je roept: “Knuppel uit de zak!” dan ranselt deze knuppel elke aanvaller af! “Dat komt goed van pas”, dacht de jongen. Toen hij overnachtte bij dezelfde herberg zag hij de waard al met begerige ogen naar de zak kijken... en ja hoor, midden in de nacht sloop de

waard zijn kamer binnen om de zak te stelen. “Knuppel uit de zak!” riep de jongste zoon. En de knuppel sloeg en mepte en sloeg... “Hou op!” kermde de waard. “Alleen als je de wonderezel en het wondertafeltje terug geeft!” sprak de jongen. “Ik zal alles teruggeven!”, piepte de waard. Zo gezegd zo gedaan. De jongste zoon ging huiswaarts met knuppel, ezel en tafeltje. En dat iedereen blij was toen hij thuis kwam, dat begrijp je wel!

2. De Rode Schoentjes (Hans Christian Andersen)

Er was eens een meisje dat Karen heette. Ze was arm. Zó arm dat ze moest bedelen om aan haar dagelijkse kostje te komen.

Nu had ze het geluk dat ze op een dag een oude dame tegenkwam, die haar in huis wilde nemen. O... wat was Karen gelukkig.

Karin was een lief meisje. Alleen één ding was jammer. Karen was ijdel. Een echte ijdelruit. Ze vond zichzelf het mooiste meisje van de hele wereld. Bah!

Op een dag zei de oude dame tegen haar: “Karen, je hebt nette zwarte schoenen nodig, om mee naar de kerk te gaan.” Blij ging Karen naar de schoenenwinkel. Toen ze binnenkwam zag ze direct de rode schoentjes. Mooie, glanzende rode dansschoentjes. “Díe koop ik”, zei Karen.

De oude dame reageerde teleurgesteld: “Met rode schoentjes kun je beslist niet naar de kerk! Dan moet je morgen je oude schoenen maar aan.”

Maar Karen ging tóch met haar rode schoentjes. Iedereen keek naar haar. Wat een ijdelruit!

Vóór de kerk zat een oude soldaat. “Mooie schoentjes”, zei hij.

“Het zijn dansschoentjes. Die moeten dansen, voor eeuwig en altijd.”

Karen knikte en ging snel naar huis. Toen de oude dame hoorde dat Karen toch met de rode schoentjes naar de kerk was gegaan, werd ze woedend. “Karen”, zei ze. “Jij verdient straf. Je gaat niet naar het bal, morgen.” Karen vond dit vreselijk. Het bal! Ze had zich er zo op verheugd! De volgende dag werd de oude dame heel ziek. Elke drie uur moest Karen haar een drankje geven, anders zou het slecht met haar aflopen! Het was de avond van het bal. Karen keek op de klok. Als ze nú de oude dame haar drankje gaf, dan kon ze stiekem drie uur dansen op het bal...

Op haar rode schoentjes trippelde Karen muisstil de trap af. In de balzaal begon ze meteen te dansen. Ze danste met Bart en met Peter en met Hans... ze kon niet stoppen! De schoentjes dansten en dansten maar door. Tot Karen dood en doodmoe was.

“Help me, oh help me toch...” riep ze. Maar de mensen zeiden: “Daar heb je die ijdelruit die wil laten zien hoe goed ze kan dansen. Puh!” En ze liepen hoofdschuddend verder.

De rode schoentjes dansten en dansten... Toen dacht Karen opeens aan de oude dame die nu helemaal alleen ziek thuis lag. En ze schaamde zich diep... Op datzelfde moment zag ze de oude soldaat.

ieder een toverspreuk te zullen zeggen die het kind iets meegaf voor haar latere leven. De een schonk haar schoonheid, de ander rijkdom, een derde deugd; en zo kreeg ze alles wat een mens maar zou kunnen begeren. Maar op het moment dat de twaalfde fee naar voren trad om haar geschenk aan te bieden, woei er door de zaal een wind zó kil, dat alle aanwezigen huiverend opkeken. In de deuropening stond, woedend omdat ze hier niet was uitgenodigd, de dertiende fee. Ze baande zich een weg door de verschrikte gasten, wierp een priemende blik op de kleine prinses en sprak: 'Ik heb óók een gift voor het kind. Maar omdat ik hier blijkbaar niet erg gewenst ben, verschilt mijn wens van die van mijn zusters: op haar vijftiende jaar zal de prinses zich aan een spinnewiel verwonden en die verwonding, hoe gering ook, zal haar dood betekenen.

Er viel een drukkende stilte. Toen barstte de koningin in snikken uit. 'Heb medelijden. Laat het prinsesje met rust, ik smeeik het u.' Maar even onverwacht als ze was gekomen, was de boze fee uit de eetzaal verdwenen, de ijzige kou met zich meenemend. Onthutst staarden de gasten elkaar aan. Niemand durfde iets te zeggen. Het was té verschrikkelijk voor woorden. Toen stapte de twaalfde fee, die haar wens nog niet had uitgesproken, naar voren. 'Ik kan niet ongedaan krijgen wat mijn zuster heeft aangericht', zei ze. 'De prinses zal zich op haar vijftiende verjaardag aan een spinnewiel verwonden. Maar ze gaat niet dood. Ze valt in slaap en die slaap zal honderd jaar duren. "Maar ik wel!" riep de koning uit. En op de dag na het feest liet hij in zijn gehele rijk aankondigen, dat alle spinnewielen ingeleverd moesten worden. Zijn soldaten zouden ze op het marktplein van ieder dorp verzamelen en ze daar tot as verbranden. Die avond stonden de koning en de koningin op het balkon van het kasteel. Tot in de verre omtrek kleurde de gloed van brandend hout de hemel rood. De koningin zuchtte. 'Toch ben ik er niet gerust op. Weet je wel zeker dat er in het hele land geen spinnewiel meer over is?' 'Heel zeker, liefste', antwoordde de koning, 'mijn soldaten hebben ieder huis van onder tot boven doorzocht. En ik heb de mensen voor ieder spinnewiel een goudstuk laten geven. Dat is toch niet niks. Nee, het gevaar is geweken. Geloof me.' En ze gingen samen naar binnen, want het werd een beetje koud buiten.

De jaren verstreken. De toverspreuken van de feeën deden hun werk: de prinses groeide op tot een mooi meisje en iedereen die haar kende hield van haar. Ze was vrolijk en vriendelijk en had altijd veel voor een ander over. Haar vijftiende verjaardag brak aan.

De koning en de koningin waren druk bezig in de ontvangsthall, want het moest een groot feest worden en er waren wel honderd gasten uitgenodigd. De prinses dwaalde intussen wat rond in het kasteel. Ze neusde in alle kasten, snuffelde in alle rommelkamertjes en kwam tenslotte via een smalle wenteltrap bij een kleine deur, die ze nog nooit eerder gezien had. Ze duwde de deur voorzichtig open en kwam in een gezellig kamertje, waar een oud vrouwtje ijverig wol zat te spinnen. 'Dag mevrouw,' zei de prinses, 'wat doet u daar?' 'Spinnen, m'n kind', antwoordde de oude vrouw, 'spinnen op m'n spinnewiel.' 'Ik heb nog nooit zo'n ding gezien', zei het meisje, terwijl ze nieuwsgierig dichterbij kwam. 'Mag ik het eens proberen?' 'Maar natuurlijk. Er is echt niets aan. Hier!' En de oude vrouw stak haar het spoeltje toe, waar de gesponnen wol omheen gedraaid wordt. Gretig stak de prinses haar handen uit. Maar er zat een scherpe punt aan de spoel en of het nu kwam doordat ze onvoorzichtig was, óf omdat de boze fee het vijftien jaar geleden zo gewenst had- ze prikte zich... en viel op een stoffig rustbed neer, in een diepe slaap die honderd jaar zou duren. En op datzelfde moment overviel de slaap iedere man, vrouw en kind in het kasteel. De koning en de koningin en alle gasten zakten op het kostbare tapijt in de ontvangsthall in elkaar. Het koksmatje droomde weg met zijn handen in een bak sla. Het keukenmeisje viel in slaap met een halfgeplukte kip op haar schoot. De schildwachters lieten hun kin op de borst zakken en snurkten zacht. Alles sliep: de honden en katten, de duiven op het dak, de paarden in de stal; ja, zelfs het kleine spinnetje bleef slapend hangen aan de draad die het zojuist gesponnen had. Stilte daalde over de grote

tuin. Geen zuchtje wind streek door de bomen en de vogels staakten hun gezang. In één enkel ogenblik was de vrolijke drukte in en rondom het kasteel veranderd in een stilte zó volkomen, dat het leek alsof het leven daarbinnen al lang geleden was.

Rondom het kasteel groeide een doornhaag, hoger en hoger, tot hij het kasteel omgaf als een ondoordringbare muur, zodat er tenslotte zelfs geen torenspits meer te zien was. In het land ging het verhaal van vader op zoon: het verhaal van de prinses- Doornroosje werd ze nu genoemd- die daarbinnen lag te slapen, samen met de hele hofhouding. Er kwamen prinses naar het kasteel om Doornroosje te bevrijden, maar geen van hen slaagde daarin. Ze raakten verstrikt in de ijzersterke doornranken, waaruit ze zich niet meer konden bevrijden en kwamen jammerlijk om. Zo verstreken er vele jaren. Op een zekere dag trok er weer een koningszoon door het land. Die koningszoon wist niets van Doornroosje, maar toen hij in een herberg een stokoude man over de slapende prinses hoorde vertellen, was zijn nieuwsgierigheid gewekt.

'En waar is dat kasteel van Doornroosje?' vroeg hij, nadat hij de waard om een tweede beker wijn gevraagd had. De grijsaard keek de prins vanonder zijn borstelige wenkbrauwen onheilspellend aan. 'Voorbij de heuvels. Maar wees verstandig, jongeman. Gedurende honderd jaar hebben zij die je voorgingen, in de doornhaag hun graf gevonden.' En hij schudde zijn rimpelige hoofd, want hij zag wel dat de prins zijn besluit al genomen had. 'Ga dan maar wijsneus,' riep hij, toen de prins opstond en zijn mantel aantrok, 'de bleke beenderen der dwazen zullen je wel afschrikken,' en dat waren zulke mooie woorden dat de waard hem vol ontzag aankeek.

De prins sprong op zijn paard en ging met een hart vol vuur en vertrouwen op weg. Al spoedig zag hij de duistere, ondoordringbare doornhaag voor zich oprijzen en het moet gezegd, bij de aanblik ervan zonk de moed hem in de schoenen. Er was geen enkele opening in de haag en de dorens leken zo scherp als dolken. Maar de prins aarzelde niet lang. Hij deed een stap naar voren en tot zijn verbazing weken de doornstruiken vaneen, om zich achter zijn rug weer stevig aaneen te sluiten. Zo kwam hij al spoedig op de binnenplaats van het kasteel. Toen hij omkeek bleek de doornhaag veranderd te zijn in een zee van zoetgeurende bloemen. Op het plein lagen de slapende jachthonden en paarden en op het dak zaten de duiven met hun kopjes tussen de veren. De prins liep verder en hij zag de slapende vliegen op de wand; hij zag het koksmaatje, de keukenmeid met de halfgeplukte kip op haar schoot, het smeulende vuur; hij bleef niet staan en vond al spoedig de koning en de koningin en al hun gasten slapend in de ontvangsthal.

Zó stil was alles, dat hij zijn eigen hart kon horen bonzen. Eindelijk kwam hij bij de wenteltrap en tenslotte bij de kleine kamer waarin Doornroosje lag te slapen. De prins kon een kreet van verrukking niet onderdrukken. Zo'n mooi meisje had hij nog nooit gezien. Haar gouden haar lag in golven om haar schouders. Op haar wangen gloeide een roze blos en haar lippen waren zacht en teer als rozenblaadjes. De prins bukte zich en gaf Doornroosje een kus

zó zacht en teder, dat ze nauwelijks voelbaar was. Maar Doornroosje sloeg haar ogen op en zuchtte.

De betovering was verbroken. De honden begonnen te blaffen en de duiven schikten hun veertjes. De kat likte z'n poot en sloeg naar het spinnetje, dat razendsnel naar boven klom. De schildwachten krabbelden overeind en stampten met hun hellebaarden. Het keukenmeisje plukte verder aan haar kip en het koksmaatje ging z'n handen wassen. In de ontvangsthal keek de koning zijn echtgenote schaapachtig aan. 'Eh... zei je iets, liefste?' vroeg hij geeuwend. 'Ja, ik weet alleen niet meer wát,' antwoordde de koningin verward,' het feest moet zo dadelijk beginnen. Ik geloof waarachtig, dat ik even weggedoezeld was!'

Alle gasten wreven zich in de ogen en staarden beschaamd naar de grond, want ieder voor zich meende als enige even in slaap gevallen te zijn.

En toen kwam de prins de trap af met Doornroosje aan zijn hand. Nu, je begrijpt dat het wel even duurde voordat alles uitgelegd en begrepen was. Maar toen werd er dan ook feest gevierd! Omdat in het kasteel de tijd had stilgestaan, vierde Doornroosje nog altijd haar vijftiende verjaardag. En niemand keek verbaasd op toen de koning nog diezelfde avond de verloving bekendmaakte van zijn dochter en de dappere prins die haar wakker gekust had. De twaalf goede feeën kwamen hun gelukwensen aanbieden en de boze fee liet zich nooit meer zien!

4. Repelsteeltje (Grimm)

Er was eens een molenaar, een arme molenaar. Zijn enige rijkdom was zijn dochttertje, dat zo lief was en zo mooi, dat de molenaar met iedereen graag over haar praatte. Toen dan ook de koning een keertje in het dorp kwam ging de molenaar dadelijk naar hem toe om op te scheppen over z'n dochter. Hij zag direct dat het mooie meisje de koning wel beviel. De molenaar haastte zich te zeggen dat zijn dochter niet alleen mooi was en heel lief, maar dat het ook een heel bijzonder meisje was, dat hele bijzondere dingen kon. "Mijn Mariken kan stro tot goud spinnen" zei hij tegen de koning. "Als dat zo is, dan wil ik haar meenemen naar mijn paleis", sprak de koning.

De molenaarsdochter werd opgesloten in een grote kamer, vol met bossen stro. De koning had er ook een spinnewiel naartoe laten brengen en hij had gezegd dat hij morgen terug zou komen om te zien of het stro werkelijk in goud veranderd was. En daar zat Mariken dan, met al die bossen stro, die zij natuurlijk niet in goud kon veranderen. En wat zou er gebeuren als de koning de volgende ochtend zou merken dat haar vader hem voorgelogen had... Ze begon te huilen, dikke tranen met tuiten. Opeens verscheen er een heel klein, foielelijk mannetje. "Hoepla!" zei het mannetje "waarom ben jij zo verdrietig?" En het meisje, dat haar ogen niet kon geloven toen ze het kabouterachtige mannetje zag, vertelde haar verhaal. "Oh, maar laat mij maar even" zei het mannetje "ik zal jou wel helpen, maar ik wil er iets heel moois voor terug." Daarop beloofde Mariken haar gouden halsketting, het was haar mooiste bezit. En het mannetje nam plaats achter het spinnewiel en begon te spinnen. En waarachtig, toen hij een tijdje gesponnen had, was al het stro in goud veranderd. Je begrijpt, de koning was natuurlijk erg blij toen hij zag hoe rijk hij was geworden in één nacht. Toch liet hij het meisje niet gaan. Hij bracht haar naar een nog grotere kamer met nog meer stro en beval haar om diezelfde nacht alles in glanzend goud te spinnen. Weer kwam het mannetje haar helpen in ruil voor haar gouden ring. De koning was echter nog steeds niet tevreden. Mariken werd naar een kamer gebracht die nog groter was dan de vorige, en waarin nog meer stro lag. "Mijn lieve kind" sprak de koning "ik ben al jaren op zoek naar een lieve, mooie bruid. Als je dit stro

vannacht in goud kunt veranderen, mag je met mij trouwen!" Je begrijpt hoe verdrietig Mariken was toen ze opnieuw in een kamer met stro alleen gelaten werd en wanhopig riep ze die nacht om het kleine lelijke mannetje. Dat kwam voor de derde maal. "Als je me nu nog één keertje helpt" zei het meisje "dan word ik koningin en dan kan ik je alles geven". "Goed" zei het mannetje "ik zal je nog een keer helpen, en dan kom ik over een jaar terug, maar dan wil ik jouw allerliefste bezit hebben."

Toen de koning de andere dag kwam, hield hij zijn belofte en zei dat er nu gauw bruiloft gevierd zou worden. Zo werd Mariken koningin en ze was heel gelukkig. Vooral toen er een lief kindje werd geboren. Maar na een jaar kwam op een stille avond het kleine lelijke mannetje tevoorschijn. "Hoepla!, daar ben ik weer! Geef mij maar gauw het liefste dat je bezit". Het liefste dat de koningin bezat was natuurlijk haar kindje. "Als ik mijn lieve kindje moet missen, zal ik nooit meer gelukkig zijn!" probeerde Mariken nog. Maar het mannetje was onverbiddelijk. "Beloofd is beloofd" zei hij "maar ik begrijp dat het heel moeilijk voor je is en daarom wil ik je nog een kans geven. Als je binnen drie dagen kunt raden hoe ik heet, mag jij je kindje houden." En weg was het mannetje.

De koningin begon meteen allerlei namen te bedenken en ook de ministers en de wijze mannen van het paleis moesten meeraden. Elke dag kwam het mannetje even op het paleis om te vragen of de koningin zijn naam als wist. Maar na twee dagen had ze 'm nog niet gevonden. Hij liep te dansen van plezier en Mariken werd steeds verdrietiger. Op de avond van de derde dag liep één van de lakeien door het bos. Plotseling ontdekte hij een klein huisje tussen het kreupelhout. Binnen danste een klein lelijk mannetje, dat zong: "Strakjes krijg ik toch mijn zin, 't kindje van de koningin. Niemand weet, niemand weet, dat ik Repelsteeltje heet!". Toen de lakei dat gehoord had, rende hij meteen naar het paleis om de koningin alles te vertellen. Diezelfde avond kwam het kleine mannetje weer op bezoek. "Hoepla! daar ben ik weer. Geef me maar gauw je kindje. Je hebt mijn naam toch niet geraden." "Maar mannetje" zei Mariken "heet je misschien Repelsteeltje?" "Ja" zei het kleine lelijke mannetje "ik heet Repelsteeltje. Wat jammer nou, dat je het toch geraden hebt. Want ik had zo graag jouw kindje meegenomen. Ik had al een wiegje getimmerd en een bordje pap gekookt." Mariken hoefde niet lang na te denken en ze zei: "Maar Repelsteeltje, je mag altijd langskomen op het paleis, om mijn kindje te bezoeken hoor!" "Nou, dat is goed, dan kom ik morgen meteen het bordje pap brengen." zei Repelsteeltje. En zo leefde iedereen nog lang en gelukkig.

5. Vrouw Holle (*Grimm*)

Er was eens een weduwe, die twee dochters had. De één was mooi en ijverig, de andere lelijk en lui. Maar ze hield van de lelijke en luie, die haar eigen dochter was, veel meer, en de andere moest al het werk doen. 't Arme meisje moest elke dag zoveel spinnen dat het bloed haar uit de vingers sprong. Nu gebeurde het eens, dat de spoel helemaal bloederig was. Toen bukte ze zich over de putrand om de spoel af te wassen, maar die sprong haar uit de hand en viel naar beneden. Ze begon te schreien en wist niet wat ze beginnen moest. In haar angst sprong ze de put in om de spoel te halen. Ze verloor het bewustzijn, maar toen ze weer wakker werd lag ze in een prachtig weide met duizenden bloemen. Ze stond op en liep de

weide af. Zo kwam ze bij een oven, en het brood riep: "Haal me eruit, anders verband ik: ik ben al lang gaar!" Ze ging erheen en haalde er platen vol brood uit. Later kwam ze bij een boom vol met appels en de boom riep: "Schud me toch, want de appels zijn allemaal rijp!" Ze schudde de boom zodat de appels vielen alsof het regende en toen wandelde ze weer verder. Eindelijk kwam ze bij een klein huisje. Een oude vrouw keek uit het venster en zei: "Dag lieve kind, blijf bij me. Als jij alle huiswerk wilt doen, zal het je goed gaan. Je moet alleen zorgen, dat je mijn bed goed schudt, zodat de veren vliegen, dan sneeuwt het in de wereld, ik ben Vrouw Holle!" Het meisje stemde toe en deed het werk tot grote tevredenheid. Ze schudde het bed steeds met zoveel geweld, dat de veren als sneeuwvlokken rondvlogen, maar ze had dan ook een goed leven bij Vrouw Holle.

Op een dag werd ze triest. Ze begreep dat ze heimwee had, ook al had ze het hier duizendmaal plezieriger dan thuis. Eindelijk zei ze het tegen Vrouw Holle. Die bracht haar bij een grote poort. Toen het meisje eronder stond, viel er een regen van goud neer en al het goud bleef aan haar hangen, zodat ze helemaal met goud was overdekt. "Dat krijg je, omdat je zo ijverig bent geweest," zei Vrouw Holle en ze gaf haar ook de spoel terug, die in de put was gevallen. Daarop viel de poort dicht en het meisje was in de bovenwereld. Toen ze in haar moeders tuin kwam, zat de haan op de putrand en riep: "Kukeleku, Onze gouden jonkvrouw zien we nu".

Het meisje vertelde thuis alles wat ze ondervonden had, en toen de moeder hoorde hoe ze tot grote rijkdom was gekomen, wilde ze haar eigen lelijke, luie dochter graag hetzelfde geluk gunnen. De luie meid gooide de spoel in de put en sprong er zelf in. Ze kwam, net als de ander, op de mooie weide en volgde hetzelfde pad. Toen ze bij de oven kwam antwoordde het luie meisje: "Denk je dat ik zin heb mijn handen vuil te maken," en ze ging weg. Weldra kwam ze

bij de appelboom, maar zij antwoordde: "Er zou best een appel op mijn hoofd kunnen vallen!" en daarmee ging ze verder. Toen ze bij het huisje van Vrouw Holle kwam, verhuurde ze zich meteen. De eerste dag was ze vlijtig want ze dacht aan al het goud dat ze ter beloning zou krijgen. Maar de tweede dag begon ze al te luiëren, en de derde dag wou ze 's morgens niet eens meer opstaan. Ze schudde het bed van vrouw Holle ook niet zoals het hoorde, en ze schudde zeker niet zo dat de veren vlogen. Dat verdroot Vrouw Holle al gauw en ze zei haar de dienst op. De luie was daar best mee tevreden en dacht, nu zal de gouden regen beginnen. Vrouw Holle bracht haar bij de poort, maar toen zij daar onder stond, werd er in plaats van goud een grote pan vol pek uitgestort. "Ter beloning van je diensten," zei Vrouw Holle en sloot de poort. Zo kwam de luie meid thuis, helemaal vol pek. De haan zat op de putrand en riep: "Kukeleku, Onze vieze jongvrouw zien we nu!" Het pek bleef aan haar kleven en wilde er haar leven lang niet af!

6. De Indische Waterlelies (bedacht door Koningin Fabiola van België)

Ver weg, in India, in een oerwoud dat nimmer door mensenvoet is betreden, ligt een klein stil meer, als een geslepen blauw kristal. Het weelderige groen langs de kanten wordt rimpelloos weerspiegeld, omdat zelfs de rusteloze wind zijn adem inhoudt bij het zien van zoveel schoonheid. Op het meer drijven zeven waterlelies. En die waterlelies zijn het, waaraan dit sprookje zijn bestaan dankt. Maar laat ik bij het begin beginnen.

Je moet weten dat in het oerwoud een heks woonde die zó lelijk was, dat ze alleen 's nachts uit haar schuilplaats tevoorschijn durfde te komen. Haar neus was zo groot en krom, dat hij haar puntige kin bijna raakte en haar haren waren bleek en grauw als een bundeltje gras.

Als de maan hoog aan de hemel stond en de krekels hun avondconcert hadden beëindigd, beklom de heks een kale rots in de nabijheid van het meer. Daarop keerde zij haar schrikwekkend gezicht naar de hemel, blikte een tijdlang star omhoog, verschool zich dan in een holle boomstam en begon te zingen. In tegenstelling tot haar afschuwelijke verschijning klonk haar gezang zo mooi, dat geen dichter het ooit zou kunnen beschrijven. Het was of alle nachtegalen van het oerwoud zich verenigd hadden in die ene wonderlijke stem: een stem die de macht had om ieder die haar hoorde te betoveren.

Dat wist de oude heks. Ze wist ook, dat bij volle maan de Maanfee met haar gevolg van sterren op aarde neerdaalde. Dan dansten zij op de waterspiegel van dat oerwoudmeer waarvan de heks slechts een paar passen verwijderd was.

Er viel dan een heldere maanstraal op het meer, omgeven door talloze lichtende sterren die, zodra zij het water raakten oogverblindend schitterden en ze dansten sierlijk en speels op de tonen van de heksenmuziek. In hun midden wervelde een ranke gestalte, gekleed in zilveren sluiers, met op het hoofd een stralende kroon waarop een sikkeltje glansde. Dat was de Maanfee zelf.

Heel de lange nacht dansten de Maanfee en haar sterrenkinderen en waar hun voetjes het water raakten ontstonden zilveren kringetjes, die zich vermenigvuldigden, wijder en wijder werden; om tenslotte tussen het riet te verdwijnen. Zo dansten zij, tot de morgenstond de maan deed verbleken. Hoe meer de nacht vorderde, hoe luider en bezwerender de heks zong. Het was haar echter nooit gelukt de Maanfee en haar kinderen in haar ban te krijgen en ze wist maar al te goed dat de Maanfee, wanneer de dag in aantocht was, met haar gevolg naar de hemel terugkeerde.

Maar op een keer, toen de maan verbleekte en de Maanfee haar sterrenkinderen bij zich riep, waren er zeven kleine feeën ongehoorzaam. Ze bleven nog wat dansen... en toen het eerste licht verscheen, was het te laat. De stem van de heks had de feeën betoverd en ze dansten en dansten, terwijl het gezang van de heks over het meer klonk.

Het werd lichter en lichter en de Maanfee was wanhopig. 'Kom toch, 'riep ze, 'kom toch, kinderen. Het is de hoogste tijd! We kunnen niet langer wachten!' Maar de zeven feeën

hoorden haar smeekbeden niet en dansten nog steeds, toen de eerste stralen van de zon de boomtoppen verwarmden en de Maanfee zich met haar kinderen in de hemel had teruggetrokken. De heks lachte tevreden. Het had lang geduurd en veel moeite gekost, maar eindelijk waren er dan toch zeven sterrenkinderen in de ban van haar stem gekomen. Zo wilde zij het hebben. Terwijl ze onophoudelijk verder zong, verliet ze haar schuilplaats in de holle boom en smeekte ze de opkomende zon: 'O vorstin van de dag! Neem met uw vuurstralen de glans van die feeën weg en kleur er mijn haren mee!' En de zon ontnam de zeven sterrenkinderen hun zilvergans en schonk die aan het uitgedroogde, grauwe haar van de heks. De zeven feeën dansten door, bleek en glansloos... maar altijd nog even rank en schoon als hun sterrenzussen aan de hemel.

Dat stelde de oude heks teleur. Ze mocht nu dan wel de mooiste van alle heksen zijn, die zeven kleintjes daar op het water waren nog altijd duizendmaal schoner dan zij. Uit nijd omdat de feeën hun schoonheid toch behielden, veranderde de heks hen in waterlelies, die op hun grote groene bladeren verlaten op het water drevén.

Ach, die arme kleine sterrenkinderen. Verlangend blikten ze naar de hoge hemel en zochten daar hun koningin, de Maanfee en hun zusters, de sterren. Maar niemand kon hen helpen: de sterren niet, de Maanfee niet en de maan zelf niet.

De blauwe hemel keek neer op de zeven ongelukkige feeën. Hij kon hen weliswaar hun vroegere schittering niet teruggeven, maar uit medelijden schonk hij hen een glansje van zijn zuivere blauw.

Zo drijven daar op dat meer zeven witte waterlelies met een spoor van het tederste azuur in hun kelken. Slechts om middernacht geeft de heks hen hun oude gestalte terug, opdat de zeven feeën haar met hun dans kunnen vermaken. Maar naar de hemel kunnen ze nooit meer terug en bij het ochtendgloren veranderen ze weer in witte waterlelies, die met gesloten kelken drijven op dat kleine meer ergens in de oerwouden van India.

6. Wolf en de zeven Geitjes (*Gebroeders Grimm*)

Er was eens een oude moedergeit, die zeven jonge geitjes had. Op een ochtend riep ze alle zeven geitjes bij elkaar en zei: "Ik moet naar het dorp om eten te halen. Zullen jullie lief zijn en goed oppassen voor de grote boze wolf? Doe voor niemand de deur open, alleen voor mij. Als de wolf binnenkomt, eet hij jullie allemaal op. Je kunt hem altijd herkennen aan zijn zwarte poten en zijn rauwe stem."

Moeder geit ging op pad en het duurde niet lang of er klopte iemand aan de deur die riep: "Doe open lieve kinderen, ik ben het, moeder. Ik heb voor jullie allemaal iets meegebracht!" Maar de geitjes hoorden aan de rauwe stem dat het de wolf was. "Jij bent onze moeder niet", zeiden de geitjes. " Onze moeder heeft een lieve stem, niet zo'n rauwe zoals jij. We doen niet open."

De wolf liet het er niet bij zitten en kocht bij een marskramer een groot stuk krijt. Dat at hij op, waardoor zijn stem zacht werd. De wolf haastte zich weer naar het huis van de geitjes en klopte weer aan. "Doe open lieve kinderen, ik ben het, moeder. Ik heb voor jullie allemaal iets meegebracht!" Maar de geitjes zagen de zwarte poot van de wolf op de vensterbank. "Jij bent onze moeder niet", zeiden ze. "Onze moeder heeft geen zwarte poot zoals jij. Wij doen niet open."

De wolf liep naar een bakker en zei: "Ik heb mijn poot gestoten. Doe er eens wat deeg op". Daarna liep hij naar de molenaar en zei: "Strooi eens wat wit meel op mijn poot." Voor de derde maal klopte de wolf aan bij het geitenhuisje en zei: "Doe open, kinders, jullie lief moedertje is thuisgekomen en heeft voor jullie allemaal iets meegebracht uit het bos." "Laat je poot eens zien", zeiden de geitjes. De wolf legde zijn witte meelpoot op de vensterbank en toen de geitjes dat zagen deden ze de deur open. De wolf stormde binnen en de geitjes wilden zich in paniek gaan verstoppen. Maar de wolf greep de geitjes allemaal en at ze één voor één op. Alleen het jongste geitje, dat in de kast van de klok zat, werd door de wolf niet gevonden. De wolf maakte dat hij wegkwam en ging buiten in de groene wei onder een boom liggen en viel in slaap.

Niet lang daarna kwam moedergeit thuis en zag dat de voordeur wagenwijd openstond. Binnen waren de tafel, de stoelen en banken omvergegooid, de waskom lag in scherven en dekens en kussens waren uit het bed gerukt. Haar kinderen waren nergens te vinden. Alleen het jongste geitje kwam uit de kast van de klok gekropen. Hij vertelde haar alles. Moedergeit en het jongste geitje gingen samen naar buiten en vonden de wolf slapend in een wei. Moedergeit sloop voorzichtig naar hem toe en zag zijn buik bewegen. "O mijn God", riep moedergeit, "kan het zijn dat mijn kindertjes nog leven?" Ze fluisterde tegen het kleine geitje: "Ga naar huis en haal een schaar, een naald en garen." Met de schaar maakte moedergeit een klein knipje in de wolvenbuik. En daar kwamen één voor één de geitjes uit de buik. Moedergeit liet haar kinderen stenen zoeken, waar ze de buik van de wolf mee vulde. Toen de buik vol zat, naaide moedergeit de buik snel dicht.

Toen de wolf eindelijk wakker werd, had hij dorst en wilde hij iets drinken bij de vijver. De keien stootten in zijn buik tegen elkaar aan. Toen riep hij uit:

"Wat hotst en klotst daar in mijn buik? Ik dacht dat het zes geitjes waren Maar dit zijn keien, hele zware!"

Bij de vijver aangekomen, boog hij zich over het water heen, viel door het gewicht in het water en verdronk. De zeven geitjes en hun moeder dansten vrolijk, want ze hoefden nooit meer bang te zijn voor de grote boze wolf.

7. De Tuinman en de Fakir (*Duizend-en-één-Nacht*)

Eens, lang geleden bestond er een land dat zo groot was, dat niemand wist waar het begon, en waar het eindigde. In dit land woonde een hele rijke sultan. Hij was zo rijk, dat hij gewoon gestopt was met het tellen van zijn geld.

Op een dag kwam er een emir bij de sultan op bezoek. Een emir was een soort burgemeester van een van de provincies van zijn rijk. “Sire, zei de emir trots, “ik heb me nu toch iets moois voor u meegebracht!” En hij toonde de sultan een soort ui.

“Mwah! Wat stelt dit nu weer voor, emir?”, bromde de sultan. “Maar sire. Dit is een tulpenbol. Hieruit groeit een beeldschone bloem. En raad eens: ik heb wel tien ezels volgeladen met tulpenbollen voor u meegenomen.” “Hartelijk dank”, zei de sultan toen maar beleefd. Maar tegen zijn tuinman zei hij: “Gooi die rommel maar gauw in het schuurtje.” Dat deed de tuinman. Maar stiekem nam hij één van de tulpenbollen mee, en pootte die in zijn eigen tuin. Niet lang daarna werd de sultan ziek. En hij werd steeds zieker. Hij leek wel langzaam weg te kwijnen... Het was een raadsel.

Op een dag bezocht een magere zwerver de paleistuin. Hij was moe, en hongerig. Nu had de tuinman een goed hart. Dus hij nam de zwerver mee en gaf hem te eten en te drinken. Als dank pakte de zwerver zijn ivoren fluit en speelde... zo wonderschoon. Er klonken zilveren tonen... de wonderschone tonen vervlochten tot een melodie... Flarden van de bijzondere muziek waaiden mee met de wind, door de bomen, langs de huizen... Hé! Wat was dat? Plots begon er iets te bewegen in de aarde van de tuin. Er kwam een klein groen puntje omhoog. Het was een

rode tulp die zich, langzaam, in al zijn schoonheid ontvouwde. Toen begreep de tuinman het. De zwerver was een fakir! “Hoe prachtig!” zei de tuinman ontroerd. “Als de zieke sultan dit toch eens kon zien!” “Jullie sultan is ziek van overdaad en macht”, sprak de fakir. “Breng deze tulp naar de sultan. Als hij de schoonheid van deze bloem niet ziet, dan is zijn ziel reeds gestorven en is het hopeloos.”

De tuinman bracht de sultan de tulp. “Hoe prachtig”, zuchtte de sultan. “Wat een bloem, zo schoon. Zet hem maar naast mijn bed, zodat ik hem kan zien.” Dat deed de tuinman. En die nacht sliep de sultan als een roos. Terwijl de sultan sliep pootten de tuinman en de fakir alle tuinbollen in de tuin.

De volgende ochtend stond de sultan uitgeslapen op. Hij opende de deuren van zijn balkon om de lentelucht in te ademen. Wat schetste zijn verbazing toen hij daar de fakir op een vliëgend tapijt voorbij zag vliegen. De fakir speelde op zijn ivoren fluit en er verschenen honderden beeldschone rode en gele tulpen. Toen alle tulpen in volle bloei stonden, zwaaide de fakir ten afscheid. Men heeft hem nooit meer terug gezien.

De sultan liet de emir die hem de tulpenbollen had gegeven direct naar het paleis komen. “Ik wist niet dat uw cadeau zoveel waard was”, zei hij. “Gun mij de eer en het genoegen u tot mijn opvolger te maken, want ik heb geen zoon.” Dit gebeurde. De emir werd opvolger van de sultan, de tuinman werd hoofd van de tulpenbollenkwekerij en vanaf die tijd prijkte er een tulp op de vlag van het rijk. De sultan gaf een deel van zijn rijkdom aan de armen en leefde nog lang en heel gelukkig in een bloeiend rijk.